

Krása květu nemůže existovat bez temnoty kořenů

Po představení Padma jsme s několika dívkami čekaly na Kena u šatny. Když se ukázal, málokdo by v něm poznal tajemného démona z jeviště. Vypadal drsně v kožené bundě a na vysokých podešvích. Že je tanečník snad napovídaly jen jeho kalhoty očividně střížené tak, aby nebránily žádnému pohybu. Podepisoval se nám a nebylo úplně jasné, jestli se bojíme víc my jeho, nebo on nás. K rozhovoru si dal pivo "stronger" tedy dvanáctku. Hovořil tiše a já jen přemýšlela, jestli je to více v jeho osobnosti nebo v japonském původu. Žádného jiného Japonce osobně neznám, můžu si jen domýšlet.

Kdy jste poprvé viděl tanec butó? Kolik vám bylo?

Poprvé? To mi bylo už docela dost. Viděl jsem butó v televizi, bylo to velmi zvláštní. Bílé malování po celém těle... Já už se dnes bíle nemaluji, jak jste viděli. Tehdy se malovala bíle celá těla. Byl jsem z toho u vytržení, bylo to tak neznámé. Obdivoval jsem je.

Co byl první impuls, který vás vedl ke kariéře tanečníka?

Když jsem uviděl mistra Kazuo Onó. Stačila jedna fotografie. Moje inspirace vychází hlavně z tohoto jediného člověka. Znáte Kazuo Ona? Byl první butó tanečník, vlastně to celé vynalezl. Začal jsem se u něj učit, byl jsem i ve skupině GO-GO Butoh. Studoval jsem německý expresionismus v tanci i další styly, které se navzájem ovlivňují.

V téhle době učíte butó ve Finsku, kdo jsou vaši studenti?

Je tam hodně Evropanů, z Finska, Norska, Anglie, Německa, ale i Mexika a Japonska. Když jsem učil v Japonsku, taky tam byli lidé z celého světa.

Četla jsem, že představení Padma se zakládá na vašich zkušenostech z Indie a Tibetu. Po čem jste pátral na této cestě?

Neměl jsem žádný konkrétní důvod, dopředu jsem neočekával nějaký zázrak. Ale zajímá mě tamní svět, jel jsem tam za obyčejnými lidmi. Viděl jsem skutečný život Indů a Tibetanů, lidí z Dharamsaly, kde teď žije Dalajláma v kruhu svých věrných, kteří věří ve svobodný Tibet. Byl jsem tam a mluvil s lidmi, jak žijí, o čem si vyprávějí. Hodně mě to obohatilo. Bez té cesty by nevzniklo Padma v podobě, v jaké je.

Co pro vás znamená květina lotos - padma.

Padma? Má mnoho významů. Je to důležitá součást universa. Je třeba pochopit, že má světlou i tmavou stránku jako Jin a Jang. Nahoře je nádherná květina a dole ve tmě kořeny. A to je důležité. Krása květu nemůže existovat bez temnoty kořenů, uvadla by. Je to zvláštní a tajemné.

T.R.S.

Oficiální stránky: <http://www.kenmaibutoh.com/>

DS SNOOP Opatovice nad Labem

Rodinné příběhy

Museli jsme přerušit představení

První sobotní inscenaci Rodinné příběhy, odehrávající se na bělehradském sídlišti, kterou nám přivezl DS SNOOP z Opatovic nad Labem, jsem měl možnost vidět již na Šrámkově Písku. A chtěl jsem zjistit proč to nejde jinak, tak jsem šel za nimi...

Proč toto téma?

Přečetl jsem si někde anotaci, nechal jsem si zaslat scénář, a postupem času jsem se rozhodl, že to budeme dělat, ale cesta byla dlouhá a trnitá, tři roky.

Ze začátku jsem pochyboval, jestli je to možné a nakonec jsme se do inscenace pustili."

Měli jsme scénář od Aleše, nic moc jsme o tom nevěděli a nikdo tomu moc nevěřil. Až po roce, když jsme začali zkoušet s hudbou, se světly, to pro mě začalo dostávat spád. Na inscenaci si vážím, že to má hodně společného se skutečností. Bohužel.

Jak jste byl spokojen s výkonem? (otázka na režii)

Musím říci, že oproti představení na ŠP (Šrámkův Písek) to bylo o padesát procent lepší. Ono to tak je, jedno představení je lepší a potom jedno horší, vybičujou se a pak to je lepší. Dneska se vybičovali.

Jak se hrálo?

Z padesátipětiminutového představení jsme udělali čtyřicet. Určitě jsme to nezkrátili o patnáct minut.

No, já to říkám, protože jsem si pořádně neužil soulož (smích), ale úžasná akustika...

Pro mě je nezvyk velké jeviště.

Ještě bych podotkla, všichni jsme byli hodně nervózní a to je pro nás většinou dobrý.

Co vám přinesla inscenace?

Ani nevím co, Příběhy jsou moje první hra. Hlavně zkušenosti.

Byla jsem ráda, že se nám to povedlo dovést do konce.

Nejkrušnější bylo první představení, kde nám omdlela paní...

Museli jsme přerušit představení.

Odkud jdete a kam směřujete?

Od divadla k divadlu. Doufám, že se to daří. Že jsme začali se vzděláváním v divadle a že postoupíme k lepším inscenacím.

Od jednodušších k hlubším tématům – posun.

Jdu z Tábora a do Pardubic.

Od zrníčka k slepici.

Za svým nosem od zad.

-paw-

Z DISKUZE

Dojmy, aneb Co jen tak vypadlo

Zima, smetiště, rodina, trochu moc, pes, válka, sobectví, cool, opravdový déšť, vesnice v Bosně, umírání, pejsek, mrazení, těhotnej transvestita, dobrá hudba, stereotyp.

Čím diváka inscenace oslovila

Překvapující padající déšť, scénografie, dobrý výběr hudby, dobrý dramaturgický výběr, herecké výkony herců – pes. Pro mě to byla silná výpověď o nešťastnosti dění ve světě, musela jsem odejít, už jsem to nevládla. Jednáním mě vtáhli do atmosféry, věřil jsem jim, všechno se tam nějak propojilo. Viděl jsem je v Přísku, tam pro mě nebyli uvěřitelní, dnes jsem jim věřil, vtáhli mě.

S čím si divák nevěděl rady

Nevěřil jsem jim. Já jim věřila místy, místy ne. Například v herectví, někdy to bylo moc...

Já pochopil, že srbské děti hrají o svých rodinách, ale nechápal jsem přechody mezi jednotlivými scénami. Chybělo mi, že si děti neřekly, že už si přestávají hrát. Jediné, co mi tam nesedělo, byly adidasky - Já vím, proč tam byly, on je ukradl. Kdo si před představením nepřečetl program, měl problém pochopit, že se jedná o čtyři hrající si děti. Bylo to dlouhé. Přišlo mi, že tam nedocházelo k žádnému vývoji, nic se tam neměnilo, příběhy byly stále stejné. Rušily mě imaginární rekvizity,

CO VY NA TO?

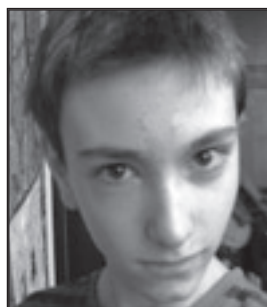
Klárka: Silné téma. Dobrá hudba. Zajímalo mě to... ale?

Lukáš Horáček: Je to zvláštní rasa. Mnohem důležitější než déšť na scéně je pochopení, kdy jedná herec za sebe, kdy za dítě a kdy za člena fiktivní (hrané) rodiny. Je to krutá hra na krutý svět hraný v krutém světě. A soubor by měl hodně dobře rozumět jejím pravidlům.

Jana Machalíková: Plná mísa smíchaných kyselých okurek. Stejný nálev zrušil chuťový rozdíl mezi rychlovaškou a nakládačkou. Musela jsem je sníst všechny – bylo jich hodně.

Libor Velička: V představení se mi líbila hudba a stavba scény. Jen mi přišlo, že některé věci byly až příliš přehnané. Občas jsem měl v představení zmatek.

Jana Dolejšová: Pes nezaštěká, jídlo nezavoní, láska nepolíbí, bolest nezaболí, nezaprší a nezaprší.

Luboš DS BIT: Hra měla spoustu silných momentů, ale občas jsem se ztrácel v ději. Jinak musím hlavně ocenit herecký výkon dítěte.

DS Emanuela Krumpáče Rosice

Dvě sestry

Jednou uděláme po představení koncert

Živá hudba se na jevišti jen tak nevidí, využila jsem toho a popovídala si nejen s režisérem Janem Veškrnou a herečkami Dvou sester Terezou a Kristýnou, ale i s hudebníky. Nezávisle na sobě odpovídali, že směřují z Rosic a stále se vyvíjí.

Byla dřív kapela, nebo divadlo?

Josef: První bylo divadlo. Pak přišla Tereza, že chce živou hudbu.

Už vaši kapelu někdo oslovil na základě představení?

Tomáš: My chceme po představení dělat koncert, ale zatím máme jen osm písniček. Ale pracujeme na dalších. Všechny jsou melodické, pomalejší, není to žádná divočárna, takže se to k sobě hodí.

Jak jste se dostaly k textu?

Tereza: Napsala to brněnská herečka Simona Peková, která mě připravovala na přijímačky a nabídla mi závěrečný monolog ze hry. Tu hru natočila s Aťou Ambrovou jako rozhlasovku pro Český rozhlas, režíroval to Jakub Vitek. Pak mi nabídla, jestli to nechceme dělat jako divadlo.

Stalo se vám, že nikdo z diváků nechtěl přečíst smuteční řeč?

Kristýna: Takhle jako tady ještě ne.

Tereza: Dneska to bylo nejhorší.

Kristýna: Čekaly jsme, když je v publiku tolik herců, že se nebudou stydět.

Zesměšnil už někdo tu situaci?

Tereza: To není špatně. Přejeme si, aby to bylo vtipné, pak už tam na vtipy není místo.

Pane režisére, povězte mi něco o svém souboru.

Fungujeme takhle už poměrně dlouho, asi osm let, členové přicházejí a odcházejí, já jsem tam služebně nejmladší. Začalo to dramátkem, ale jak lidi odrůstali, soubor se osamostatnil. Každý rok připravíme jednu inscenaci.

Hrajete obvykle lehčí žánry, nebo se držíte takhle těžkých témat?

Tohle je poprvé, co jsme se pustili na tenký led dramatu. Vždycky to byly takové srandičky, ale řekli jsme si, že je na čase posunout se dál. Každopádně jsme chtěli zkusit něco jiného. Možná z toho důvodu jsem se ocitl v souboru já, aby to nedělali stále stejní lidé. Přišel jsem nezatížen komediální minulostí souboru.

Dělali jste nějaké výrazné úpravy textu?

Upravovali jsme minimálně. Text rozhlasové hry se objevuje i tady na divadle, jen jsme změnili pořadí pasáží, aby to více vyhovovalo jevišti.

Víme, že hra měla už dopředu obsazenou Zdenku, co Julie?

Řekli jsme si, že Kristýna se na to hodí. A zvládá perfektně těžkou roli Julie. V podstatě nemá žádný text, musí být na jevišti stále v roli, pláče tam a nesmí přehrávat. Nikdy jsem nelitoval, že jsme obsadili právě ji.

Hra má jen dvě postavy, co ostatní členové souboru?

Podílí se na tom sedm lidí, protože kapela patří k souboru. Celkem se nám to hodí, protože máme dva členy v zahraničí na stážích. Chtěli jsme to hrát i za cenu, že si někdo nezahraje a soubor to přijal, dokázali jsme se domluvit.

Odkud jdete a kam směřujete?

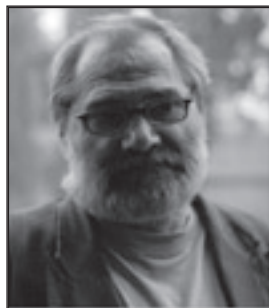
Jdeme z Rosic z mládí a blížíme se senilitě. Hlavně se vyvíjíme.

T.R.S

CO VY NA TO?

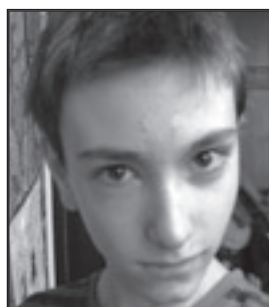
Radvan Pácl: Dost dobrá chuť něco sdělit, něco konkrétního o sobě, o svém vztahu k svému blízkému. I o životě, který je zatím divný.

Zdeňka Trávníčková: Dvě sestry jsem viděla podruhé a marně přemýšlela, co tomu tentokrát kromě Zdeniných dredů chybělo. Možná šlo sdělení dnes více dovnitř než ven, jak mi naznačily slzy na konci.

Lukáš Horáček: Pasivní kouření může zabít i diváky! Zdenička byla pěkně autentická kolem pohřbu. Toho by mohlo být i víc. O co víc by dokázaly herečky jevištně existovat spolu, o to víc by vyznělo, jak je každá z postav v jiném světě.

Libor Velička: Bylo vidět, že holku, která představovala Zdeničku, to velice bavilo a její herecký výkon byl skvělý. Přesto mi přišlo představení táhlé a chyběla v něm jakási jiskra energie.

Z DISKUZE

Dojmy, aneb Co jen tak vypadlo

Vyrovnávání se s úmrtím, rum, kontrasty, tanec, podzimní sonáta, pláč.

Čím inscenace diváka oslovila

Herecký výkon Zdenky. Byl jsem napjat velkým začátkem, obrazem. Muzikou. Mně se to prostě líbilo. Živá hudba byl klad, ale když hráli rádobu smutnou muziku, tak jsem se musel usmívat. Špičkoví muzikanti. Atmosféru pohřbu to mělo. Líbil se mi moment, kdy se blondýnka změnila v baletku, zde se mi otevřela. Přišlo mi silné, že Zdena říkala sestře stejné věci, které říkala matka jí. Oslovil mě výkon diváka na jevišti, což nebylo domluvené. Bylo to lidské.

S čím si divák nevěděl rady

Hledání diváka na jevišti a odmítání diváky mi narušilo kontinuitu hry. Vypadalo to jako domluvené. Muzika se pro mě bohužel změnila v kýč. Velmi cynická, obrněná žena, která chystá pohřeb matky, holčička, trochu šílená. To, co se nakonec dozvím ve scéně, bylo pro mě nenápadité. Tato silná dívka se skácí k zemi a my vidíme to, co jsme tušili - že jí maminka schází. To je kýčovitě. Napodobuje to velké příběhy. Tam se to pro mě rozpúlilo na dvě části. Konec mi byl vyložen způsobem filmové inscenace. Text byl pro mě slepený ze dvou autorů. Konec mi nepřišel vypointovaný. Čekal jsem víc. Je velká škoda, že kapela nebyla vidět, jelikož pro mě byla zajímavější, než co se dělo na jevišti. Mrzelo mě, že jsem nevěděla, že nahoře je kapela. Všimla jsem si toho až později, bylo mi to líto.

HRKBRK Rožnov

Moci nemoci

Bojujeme tak trochu s konci

Soubor HRKBRK jsem musela odchytnout před samotným představením, protože poté odjížděl dál na štaci do zahraničí (na Slovensko)... setkala jsem se jen se zlomkem souboru, tedy bez BRK.

Proč HRKBRK?

Název vznikl z našich zkoušek, které jsme měly hrozně rozházené a všechno bylo děsně narychlo prostě hrk brk. Měli jsme ještě název SEM TAM, protože jsme tak poletovali sem tam.

Jste tolik rozlitaní?

Dost, máme hodně aktivních lidí, každý dělá něco jiného. Snažíme se sejít a udělat spolu něco dohromady, než se zase všichni rozu-tečou.

Odkud směřujete a kam? Stiháte to v té rychlosti identifikovat?

Směřujeme od rozlitanosti k tomu, abychom společně udělali něco, co nás i publikum bude bavit.

Jako vedoucí souboru jsi také tak rozlitaná?

Ne naopak se je snažím usměrňovat, ale netvrdím, že se mi to stále daří.

Můžete nebo nemůžete (Moci nemoci)?

Hráli jsme to už dvakrát a tady v Ústí potřetí.

Už?

Aha, tak teprve a pokaždé máme jiný konec a sem jsme se rozhodli přivést zase další jiný nový závěr. Rozhodli jsme se v pátek. Bojujeme tak trochu s konci a pořád nad nimi přemýšlíme, tak je stále měníme.

Vaše hlavní postava „maturantka“ už to má za sebou? Jak to teď bude zvládat hrát...

Maturantka už to má za sebou. Maturovala před týdnem - za deset. Jak to bude hrát, když už má i po přijímačkách, nevíme... Už nebudeme HRKBRK, už budeme „V pohodě v leže“. Příští rok budeme „Tož to bude pecka“.

Cože budete?

S holkama z divadla jsme v týdnu uváděly balet (vystoupení tanečního oboru ZUŠ), způsobem, že jsme veršovaně zpívaly. Když jsme měly zkoušku a se vším jsme se seznámily a řekly si jak vše uděláme, jedna z nás řekla „tož, to ti bude pecka“. Pecka tam pak padala pořád. Snažili jsme se uvádět večer netradičně – šíleně.

Řešili jste maturity a proto jste šli do představení?

Tož to je velká záhada, proč vzniklo... Je to už dávno... Není to dávno, začali jsme v lednu. Prostě to vzniklo. Chtěli jsme dělat kabaret – něco pohybově tanečního s muzikou. Přišla jsem s ná-mětem, pak jsme hodně věcí měnili a improvizovali, třeba konec pořád není.

Improvizaci jste zanechali v samotné inscenaci...

Ano, nemáme pevný text. Máme napsané jen body, text není.

Mluvila jsem tedy s Luckou (vedoucí) a Bárou (lékařkou) a?

Petrem, ale já jsem nemluvil.

Tak něco řekni... Karate máš v krvi?

Ne, to ne, prostě jsem tak nějak přišel, oblékl se a bylo. Zkoušeli jsme i tenis, vycházeli jsme z improvizací. Jednou se nás nesešlo mnoho a tak jsme nachystali karate, ale normálně se mu nevěnuju.

-jas-

Z DISKUZE

Dojmy, aneb co jen tak vypadlo

Maturita, sen, Alexandr Himaláj, paprika, pomeranč, okurka, vysněný Kryštof

Čím inscenace diváka oslovila

Práce se světlem. Bylo úplně jasné, kdy je sen, kdy realita. Sympatická slečna v hlavní roli. Rvačka. Humor, bavila jsem se celou dobu. Bylo to strašně lidské. Nahlédnutí do duše, fajn holky, vtipné. Líbila se mi pointa v tom, že si svůj sen může upravovat.

S čím si divák nevěděl rady

Vadilo mi podsvícení scény – neviděl jsem do tváří. Vadila mi technika práce s hlasem hlavní hrdinky. Její hlasový projev mi znemožnil představení přijímat. Moje úchylka je Gogol. Proč zrovna Gogol, nejvtipnější člověk na světě. Skákali si do řeči, věci opakovali, nebylo jim rozumět. Scénografie – kostým hlavní protagonistky – tím to pro mě nebyla zajímavá studentka.

CO VY NA TO?

Lukáš Horáček: Příjemné bez přehnaných ambicí. Prozkoumávání divadelních prostředků. Jen dál! (Pozor na hlas).

Dítě: Maturita nás strašila nebo straší všechny. Neb je to první „opravdový stres“ v životě člověka. Když se k tomu připojí hysterická matka, ideální kluk a těžká nemoc, je to na jednoho opravdu moc. A tak jsem rád, že se tím učením nenechala Ema zabít.

Klárka: Herecky nepřesné, pohybově luxusní. Možná to působilo trochu lacině, ale práce s tělem mě velmi bavila.

Jana Dolejšová: Je příjemné vidět, když se herci na jevišti baví. Ještě lepší je, když se u toho baví i diváci. Bylo to milé.

Pes: Vzhledem k tomu, že jsem letos maturovala, tak Emu docela chápu a jsem ráda, že už to (maturitu i stresy z maturity, matku šílenou z nemoci, ze stresů z maturity) mám za sebou. PS: Přesvědčili mě, že Ema mele maso a umí to... :-)

Jana Machalíková: Nakynutá švestková buchtka navrchu pocukrovaná, ale uvnitř prázdná a švestkové pivo na zapití došlo.

Veselé zrcadlo Ustí nad Orlicí

Rebelové

Olda nás napráskal!

Už nezvyklou minutáží (72 minut) mě překvapil domácí DS Veselé zrcadlo s inscenací Rebelové. Překvapení číslo dvě se událo nad počtem lidí na jevišti – přes třicet, a při rozhovoru jich po polovinu času nebylo méně. Překvapení číslo tři – Lenka Janyšová, prosím není jenom organizátorkou MS (nemyslím Mistrovství světa, ale Mladou scénu), ale i režisérkou hudebního divadla pojednávajícího o osudech mladých lidí v roce 1968...

Jak se Vám hrálo? (otázka pro všechny)

U mě dobrý, u mě taky... (tato odpověď se nesla jako ozvěna ještě třicetkrát), ... úplně úžasný.

Jak dlouho jste cvičili?

Asi půl roku. Minimálně, myslím že víc.

Snad celou věčnost.

Asi stodvacet hodin, no já nevím kolik říká Lenka, tak stopade-sáááát...

Vy a film Rebelové...

My jsme měli zakázané na to koukat, ale všichni jsme to viděli, protože jsme rebelové. Jenom Martin je slušnej kluk. My jsme konec změnili, Olda je napráskal!

Jaký máte vztah k postavě, kterou hrajete? (otázka na hlavní představitele)

Jana: Tereza má být naivní a strašně veselá, je docela těžké být pořád veselá. To mě obohatilo i v normálním životě, snažím se být pozitivnější.

Tomáš: Šimon je postava prakticky po celou dobu zamilovaná, to pro mě bylo těžké, protože jsem zatím hrál jen záporné postavy. Dalo mi to hodně zkušeností.

Jak si užíváte první ročník celostátní přehlídky studentského divadla Mladá scéna?

Tomáš: Je to úplně něco jiného, než když někam jedete, je to domácí prostředí, i když jsem zklamaný, protože jsem chtěl jet do Vamberku na hudební festival. Bohužel jsem měl koupené od února lístky... Ale publikum bylo výborné a stálo za to.

Odkud jdete a kam směřujete?

Jana: Dál a dál, postupovat po příčkách dál. Nezastavit se.

Tomáš: Od soboty do neděle.

-paw-

CO VY NA TO?

Luboš DS BIT: Jako čerství maturant jsem si tento retro muzikál hodně užil.

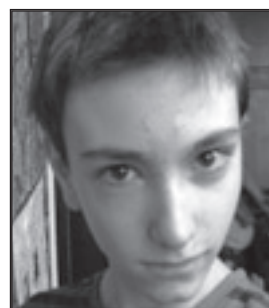
Dítě: Výborná dramaturgická volba pro ústecké človičky. Báł jsem se, že závěr na mě zapůsobí stejně silně jako ve filmu. Zapůsobil, ještě jsem se nevzpamatoval.

Zdeňka Trávníčková: Opravdu poctivě uvařený guláš. Chutnalo mi, děkuji.

Jana Machalíková: Bohatě obložený talíř se spoustou ovoce, zeleniny, sýrů, salámů... Vyzobala jsem si z něj co mi chutnalo.

Libor Velička: Sledoval jsem představení s otevřenou pusou. Bylo úžasné přesto, že to nebylo klasické divadlo. Plno věcí mi přišlo lepších než ve filmu. Hudba byla úžasná. Kdybych měl souboru něco vzkázat, tak to bude: „Jen tak dál!“

Klárka: Trocha megalomanie. Velké ambice. Nic překvapivého. Asi líbivé.

Z DISKUZE

Dojmy, aneb Co jen tak vypadlo

Muzikál, film, pusa, choreografie, pasáž o sýkorkách, barevné, až podezřele podobné filmu, maturita, rebelové.

Čím diváka inscenace oslovila

Hrozně se mi to líbilo, když to porovnám s filmem, plno věcí se mi líbilo víc, než ve filmu.

Líbil se mi výběr Rebelů. Podobný zážitek, jako mám z filmu, mám i z představení. Líbila se mi dotaženost – líčení, muzika, písně, tanec. Líbilo se mi, že je to bavilo. Jestli to zpívali naživo, tak byli senzační. Měli krásné hlasy. Oceňuji maturitní zkratku. Výborně jsem se pobavila. Dokázali, bez pomůcek filmu, jako je střih, aby to šlapalo.

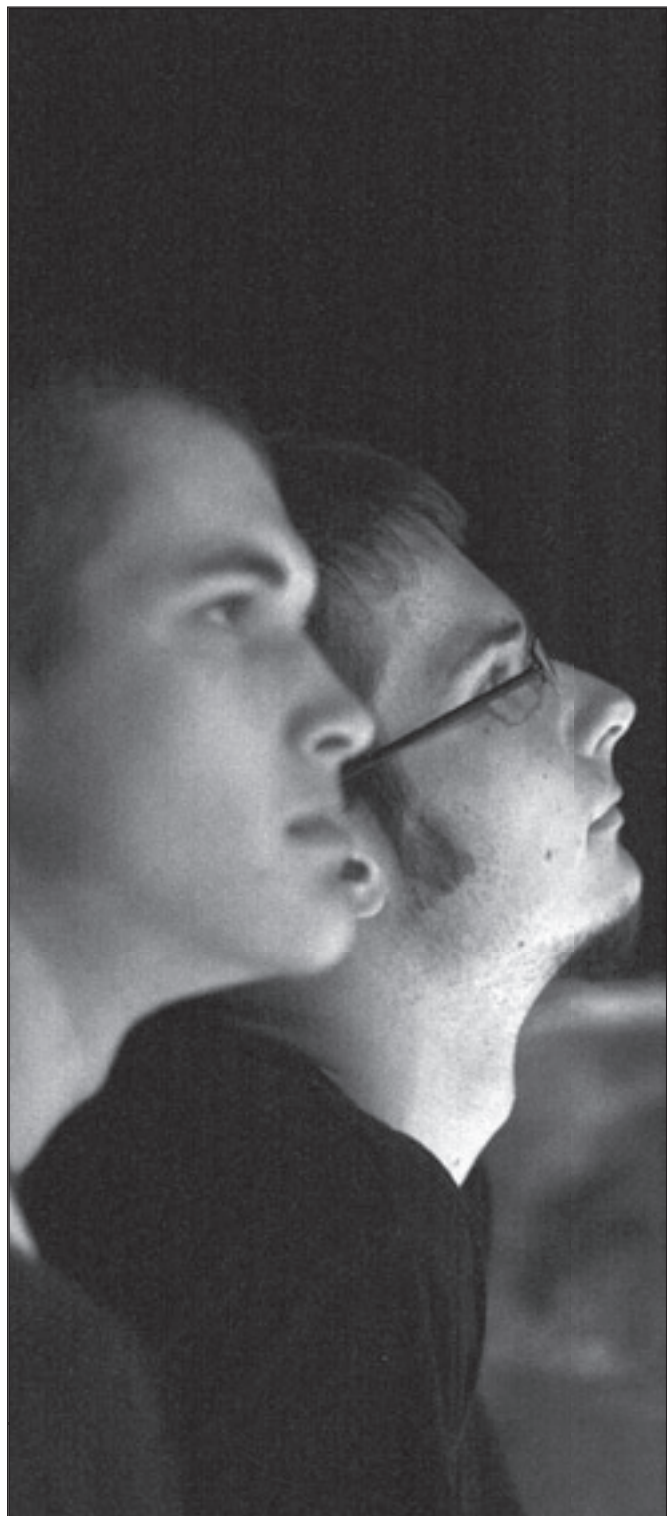
S čím si divák nevěděl rady

Nelíbí se mi podobnost s filmem. Proč mám vidět podruhé to stejný. Nebavilo mě to, mám ráda, když se v divadle známý děj nově zpracovává. V podobnosti s filmem mi odpadá vlastní tvorba.. Zvolili jiné řešení zrad - zradil Olda, to mi vyznění příběhu zploštilo.

Někdo Jaroměř

Ve dvě na hruškách II.

Tajemství Smrti se nedozvíme

Když odbila druhá hodina, stalo se hodně věcí naráz. Když odbilo půl sedmé, už jen bylo třeba uklidit pobožené domečky a rozeseté mrtvolky včetně Smrti, která nevypadala o nic živěji než ostatní. Zhostili se toho tvůrci. Nebo Tvůrci? Posuďte sami.

Povídejte, jak to všechno vzniklo?

Jakub: První impuls první inspirace vychází ze španělské lidové pohádky Paní Bída, která je podobná našim pohádkám jako Dařbuján a Pandrhola. Přemýšleli jsme, co by se stalo v globálním měřítku, kdyby Smrt byla uvězněná. Nejdřív jsme vůbec nevěřili, že se to podaří zrealizovat, ale povedlo se. Je to už druhá verze, první vzbuzovala spoustu otázek, na něž jsme se pokusili odpovědět druhou přepracovanou verzí hrušek.

Koho napadlo celé tohle úžasné zařízení?

Jakub: To tak nějak samo v kolektivu, když se o tom přemýšlelo. Největší podíl na tom bicyklu měla Jarka Holasová.

Ted' k loutkám a výtvarnu. Co ty sucháče, zkoušeli jste to i jinak?

Jakub: Ne, ty sucháče vznikly zcela spontánně. Vyzkoušeli jsme je, fungovaly, nemuseli jsme hledat nic jiného. Co se výtvarna týče, je to z větší části moje práce. Kovář Volšička vymyslel převod na pohánění Země, kolo mám od kamarádů. Je na tom hodně práce.

Pavel: Kam ti mám dát ty hrušky?

Jakub: Hrušky? Tak já je dám do nějakého baráku.

Pavel: Dej je asi k dětem.

A jak funguje odnášení mrtvých?

Jakub: To je divadelní tajemství.

Škoda, vrtá nám to hlavami. Odkud jdete a kam kráčíte?

Jarka: Já bych to řekla za něj. Od hrušky ke švestce.

Jakub: Od dvojky ke trojce.

Jarka: Né, trojka nebude!

T.R.S.

CO VY NA TO?

Zdeňka Trávníčková: Milé, malé, originální nápady na druhou. Jakub mě zkrátka baví.

Luboš DS BIT: Tak tohle představení mi vyrazilo dech. Jediné, co k němu můžu říct, je: „A přece se točí!“

Klárka: „Pojďte, pane, budeme si hrát.“ A na co si budeme hrát? „Na loutkáře!“

Dítě: Muzika hrála, cyklista hrál, Jakub hrál, loutky hrály. Všechno mi tam hrálo.

Pes: Kuba je výborný loutkář a tohle představení to jedině potvrdilo. Napadalo mě tisíc otázek a kluci mě donutili přemýšlet, což po dnešním náročném dni nebylo vůbec jednoduché.

Lukáš Horáček: Jevištní žert, u kterého bych si vychutnal větší kontakt s divákem. Až mě na konci překvapilo, jak temně vyznívá.

Z DISKUZE

Dojmy, aneb Co jen tak vypadlo

Skvělej nápad, magnet, cyklista, smrt, vývoj ekosystému, eko, globalizace,

Čím inscenace diváka oslovila

Líbilo se mi kolo i druhá postava, bylo vidět, jak to bylo složité vyrobené. Práce s rekvizitami, tak úžasnou rekvizitu jako kolo a glóbus, jsem ještě neviděl, práce s loutkami byla skvělá. Bylo tam mnoho příběhů, ale orientoval jsem se v nich. Podle mě to byla taková bajka a podle toho byl i konec. Jako starý příběh z mytologie. Je to jako řád světa, je to cyklické. Ty dva byli božský.

S čím si divák nevěděl rady

Nechápala jsem, co jste se mi snažili sdělit.

Neměl jsem jasno v tom, kdo byly ty postavy. Bůh – hybatel a kdo byl ten druhý? Já neměla jasné, že je to Bůh, ale bavilo mě, že to můžu hledat.

Třetí sklizeň (poslední papírová z dílny hravě žurnalistické)

S posledním včerejším deštěm proběhla sklizeň plodů sobotního psaní. S nabídkou realizovat anketu či reportáž se dvojice autorů vyřádily různě – někdo se přidržel reality, někoho realita vyzvala na průzkum hlubinnější, imaginativnější, húúú... budeme se bát. Přečíst si můžete i další troj-portrét, který je zároveň hádankou, a jednu povídku z mikrosvěta.

DO DIVADLA NECHODÍME, ALE NEVADÍ NÁM (anketa)

Mírové náměstí. Dopoledne. Zajímalo nás, jaký vztah k divadlu mají zdejší obyvatelé a jestli vůbec vědí, co je Mladá scéna.

Starší dáma v červeném s velkými brýlemi: „Mladí na scéně fandím. Jsem divadelní fanynkou, nejraději mám komorní divadlo. Naposledy jsem byla v pražském divadle Rokoko na Kočičí hře. Je dobře, že se o divadlo zajímají i mladí lidé.“

Muž sportovního typu se zmrzlinou a dlouhými vlasy: „Mladá scéna? To vůbec netuším. Ale divadlo se mi líbí. Naposledy jsem byl na Broadwayi na Třech mušketýrech.“

Dvě studentky prohlížející si výlohu: „No... Hm... Mladá scéna? Fakt nevím. Divadlo... Moc ho sice nemusím, ale ve čtvrtek jsme byly tady v Ústí na Muži v ofsajdu. Přijde mi to takový nic moc.“ „No...“

Tatínek se synem k nerozeznání – stejný účes, stejné oblečení, stejný výraz: „Hm, nevíme. Do divadla nechodíme, ale nevadí nám.“

Nakonec jsme vešly do obchodu se sportovním oblečením a lehce zaskočily prodavačku: „No. Nic mi to neříká. Mám doma malýho syna. Nemám čas. Divadlo. Líbí, ale jak co.“

Překvapilo nás, kolik lidí nemá o Mladé scéně ani ponětí. Je smutné, že se nezajímají o kulturní dění ve svém městě. Ale na druhou stranu je hezké, že ví, co je to divadlo.

Irena Carková a Sabina Netrvalová

Výzkum potenciálního zájmu svobodných ústeckých obyvatel o obsah dílen Mladé scény dne 6. 6. 2009

Dnes jsme s novým úkolem na bedrech zavítaly do tajemných podloubí náměstí v Ústí, abychom zde prozkoumaly mínění místního obyvatelstva pomocí ankety: **Která z našich dílen vás láká nejvíce?** Že nevíte? Nemáte čas? Chuť? Náladu? Energii... Nebo nemáte vlastní názor? Z naší vyspělé společnosti jsme vybraly pár tvorů, kteří tento názor ještě neztratili. V anketě jsme okradly o čas celkem 31 respondentů. Náš postup byl následující: přišly jsme k náhodnému účastníku náměstního provozu, nasadily příjemný – v případě policie ČR i svůdný úsměv. (Dotyčný už chápe, že není cesty zpět. Jenže my jsme všude. Nikdo nám neunikne.) Následně jsme ho seznámily se zaměřením dílen a daly mu na výběr: žurnalistika, improvizace, pantomima, nebo práce s loutkou?

Odpovědi byly různé. Zde je tedy výsledek našeho pobíhání po městě – pardon, tedy výzkumu...

IMPROVIZACE: 11 hlasů. Důvody: *akce, nečekanost, zajímavost, kontakt s lidmi, pohotovost, porozumění, důležité pro divadlo.*

PANTOMIMA: 7 hlasů. Důvody: *zajímavost, pohybové finty, umění řeči těla.*

ŽURNALISTIKA: 6 hlasů. Důvody: *kontakt s lidmi, zajímavost, abych mohl prudit ostatní lidi...*

LOUTKY: 2 hlasy. Důvody: *rozvoj kreativity, zajímavé, zábavné.*

Otázka navíc: **Proč je Milka fialová?** Odpovědi: *protože žere fialky-žije v horách-je otrávená-je originální-je to kráva-nevím-je nemocná.*

Výzkumy provedly: Lenka Benešová a Klára Jílovská

Líza Kudrnatá

„3D“ portrét B pohledem A aneb Když jehňátko pozoruje beránka

Tři kluci na jevišti. Sklouzne na ně můj pohled. Sakral Červenám se a utíkám. Až za zavřenými dveřmi přemýšlím. Jo, je tam jeden sympaták. S rozcuchanýma hnědýma vlasama. Mile se směje. Příjemně mluví. Zároveň je tu obava. Je nafoukaný? Vypadá trochu jako frajírek.

Lidé sedí na židličkách a skoro brečí smíchy. Starý mistr ve skládání Rubikovy kostky právě učí mladíka svému umění na zadním sedadle auta. Tento mladík se snaží roztomilým způsobem splnit přání svého otce - vyhrát mistrovství světa ve skládání Rubikovy kostky. Nechává sebou lehce manipulovat a občas postává ve stínu jiných. Už dříve se jeví jako nesmělý a loajální. Má krásnou radost z radosti ostatních a skvěle zaujímá svým uměním hrát na dřevěná žadla kytary. A: „Kolikrát bys recykloval obaly od vajíček?“

B: „3612 krát.“

A: „Proč je Milka fialová?“

B: „Já bych řek', že napřed byla fialová jako symbol firmy a pak až kráva. Celkem logický.“

A: „A nejoblíbenější zvíře?“

B: „LUBOŠ!!!“

Když tento rozsáhlý rozhovor, který má další pokračování (cca 6 otázek), končí, jeví se B stejný jako na první pohled, ovšem bez té obávané frajeřiny a nafoukanosti. Jako normální kluk. P.S.: Kdo odhalí identitu A i B, bude pochválen.

Lenka Benešová

Na prknech, která neznamenají svět

Vítr zašvelel a odfoukne mi dech ze zapáleného konce. Ten chlap se mnou hrozně klepe. Pane Bože, kam mě to hází? To už je se mnou jako hotovej? Ještě, že necítím bolest... Mohl se aspoň trefit do koše. No fuj, co to tady je?

„Co tu děláš?“ ptá se mě růžový NĚCO.

„No co by... majitel se mnou skončil, ale ta flaška piva mu trochu rozostřila zrak. Měl jsem být v koši.“

„No to mě ale vůbec nezajímá!“ odpoví mi TO. „Já si tady hniju už dost dlouho na to, abych měl povolení si za takovýhle výpady vybírat nějaký odškodný a...“

„Jak dlouho jsi tu?“ přerušuju TO.

„Vod tý doby, co jsem někomu odpad od huby,“ ohrazuje se.

Brrr...otřásám se. „Tebe jako fakt někdo vzal do úst? Vždyť jsi odporná rozteklá růžová špinavá hmota!“

„Jo jo...“ odpoví mi. „Jsem bonbón za korunu padesát z Lidlu. Co bys jako čekal? Máš se mnou nějaký problém?“

Je na mě nějaký drzej, říkám si. Ne trochu, je na mě moc drzej.

Zapálený konec, který doted' doutnal, se mi vztekem začíná nažhavovat do běla. Čekám na vítr, zbytek mojí existence se burcuje. Začínám doutnat víc a víc, až jsem plně schopný jít do akce. Vítr mě převáluje na ten bonbón. Cítím, jak se pode mnou rozpouští, jak se škváří cukr a růžová barva úspěšně začíná černat. Jak ječí, vychutnávám si jeho porážku, líbí se mi jeho snaha se z toho dostat. Vaří se ve mně čerstvá dávka adrenalinu.

„A máš to, šerife!“ Zašvelelím ironickým kouřem.

Hmota se pod mým žárem ztrácí a rozpouští.

„Tohle si pamatuj,“ řeknu arogantně, „já jsem z Malé scény za tři kačky!“

Bonbón zmizel. Je pryč. Je mi to jedno. Jsem vajgl a pro city mi nezbyvá místo.

Sokol si vybírá svou myš aneb Víte, kde spíte?

Třetinka o vzniku

Jelikož přesah rozpočtu na novou školní budovu v Ústí nad Orlicí byl téměř půl milionu, muselo se město dohodnout s místním Sokolem na vybudování tělocvičny, která by sloužila jak žactvu, tak i sokolům. Budova tělocvičny nakonec byla dostavěna roku 1913.

První tělocvikář

Během války zmizely všechny dokumenty o místních tělocvikářích, a tak se tedy prvním historicky doloženým tělocvikářem pak stal pan Jaroslav Větev, který vedl místní žactvo od roku 1918 až do roku 1958.

O tomto člověku koluje mezi místními obyvateli legenda, že za druhé světové války ukrýval ve sklepech pod tělocvičnou partyzány, zatímco s dětmi nahoře cvičil roznožku.

Osudovou se mu stala činka, kterou se ve svých 75 letech snažil dokázat svým o šedesát let mladším žákům, že nad nimi má stále převahu, jak psychickou, tak i fyzickou.

V roce 1960 dal jeho nástupce pan Otakar Pastucha vystavět točité modré schodiště k Větvovu kabinetu, jednak aby vyjádřil svoji úctu k předchůdci, a jednak proto, že sám nedokázal udělat trojitě salto mortale až ke dveřím kabinetu. Schody tam stojí dodnes.

Záhadné obložení

Tělocvična je v současné době po rekonstrukci, kdy kromě výměny podlahy proběhlo i obložení zdi dřevotřískovými deskami. Proč?

Na to jsme se zeptali zdejšího školníka, který jen odmítavě zavrtěl hlavou a prohlásil cosi jako: „Kvůli míčovým hrám.“

Jenže chvilkové chození po městě a tázání se na stejnou otázku místních obyvatel přineslo své plody, a zde je autentická výpověď asi čtyřicetileté dámy s nedopalkem cigarety v puse: „To tam dali kvůli té plísni.“

Víc nepověděla, a my jsme museli zapátrat na místní matrice, kde jsme zjistili, že před čtyřmi lety zemřelo pět dětí - a shodou okolností všechny chodily na místní Gymnázium - na plicní infekci. Z toho si můžeme závěry jen domýšlet.

**Marie Vařechovna a Tonda Pátrač,
historiografové
(tvořivá žurnalistická dílna)**

VÝŠLAP NA ANDRLŮV CHLUM vázně není prdel...

Už je neděle? Děsně to uteklo! Kdo jde s námi dneska na kopec? Protože, kdo půjde dneska s námi na kopec, neprohloupí!!! Zažije nevšední nedivadelní zážitek, což musím říct, že je po čtyřech dnech v divadle odreagování a pročištění mysli... nadechnutí, výšlap, čerstvý vzduch, příroda, zeleň... takže, kdo všechno s námi jde?

Nejpozději vycházíme v 17 hodin, tedy po diskusi se vyrazí! Připíjím na Klub českých turistů... chůzi do hor třikrát zdar!

Vaše horalka Lenka

Nejtěžší je potlačit sama sebe

Pohled do semináře Hra s materiálem, předmětem a loutkou

V jedné ze tříd gymnázia je dneska celkem rušno. Čtyři dvojice chodí křížem krážem po prostoru, ten vepředu má vždy zavřené oči a jeho partner se jej očividně snaží vést rukou položenou na jeho zádech. Zpočátku jsou jejich pohyby velice nejisté, dvojice naráží do sebe, do zdi, do odpadkového koše v rohu místnosti... postupem času však jejich pohyb nabyde na plynulosti a počet nehod se zmenší.

Žena, která mezi nimi chodí a instruuje je, postupně na chvíli přebírá vedení u každé ze dvojic a radí jim co a jak. „Ruku musíte na zádech pořád cítit. V momentě, kdy ten, kdo vede, musí loutku dohánět, tak to není vedení.“

V tom je podstata cvičení, které zde provádějí. Když skončí, lektorka se ptá na jejich pocity: „Ze začátku jsem byl nervózní, ale nakonec to bylo fajn.“ Tak zní většina odpovědí.

Hana Galetková, vedoucí semináře, se na chvíli rozpovídá. „Pokud se ti dva lidé sehrají a fungují doopravdy jako jeden, bývá to pro ně pro oba velice intenzivní zážitek. Nejtěžší asi bývá přjmout vedení cizí osoby a potlačit sama sebe.“

Když jsem přišla do místnosti, účastníci se dostávali do formy pomocí kolektivní masáže. Stáli v kruhu a oběma rukama masí-

rovali kolegy po obou stranách. Poté ze sebe pomyslně setřepali únavu a jeden dobrovolník si stoupl doprostřed kruhu, vzdal se vlády nad svým tělem a nechal ostatní, aby si ho jemně přehazovali a posílali mezi sebou jako kus prkna. Když si jeden z účastníků začne dělat legraci, že by někoho mohli nechat spadnout, vzpomene si Hana na své zkušenosti z nápravného zařízení. „Ti lidi neměli důvěru k okolí a dělali si naschvály. Museli jsme to cvičit dva roky, než si byli schopni být navzájem oporou.“

Poté přichází na řadu hra s konkrétním předmětem, tentokrát s hrníčkem. Účastníci se opět seskupí do kruhu a posílají si prázdný hrníček. Zprvu mají dát improvizaci najevo, co v něm je a v jakém množství, poté jim lektorka zadá, aby předstírali, že je hrníček po okraj plný rtuti. Na závěr jim hrníček ožil v rukou – lidé v kruhu byli zapomenuti a veškeré zraky se soustředily na plecháček, který rázem létá vzduchem v různých leteckých kreacích nebo se obezřetně plíží po podlaze. V tu chvíli jsem měla pocit, že se přede mnou odehrávají počátky opravdového loutkoherectví.

Adéla Povrová
(tvůrčí žurnalistická dílna)

Kolektivně kolotati s loutkami

Těsně před polednem mi zazvonil telefon, ať běžím honem na loutky a vyfotím pomíjivé dílo dne. Přivítala mě Hanka Galetková a uvedla do místnosti, kde se tiše zněla etnická hudba a stál kruh soch. Kolem živoucích soch pobíhali sochaři a doladovali detaily. Dívčí postavy zahalené v krásných róbach vypadaly, jako by se vyloupily ze země.

Co bylo za rituál, kterého jsem právě byla svědkem?

Uctívání bohyně recyklace.

Hraní s materiálem. Poznávali jsme materiál a vytvářeli jsme z něj obleky, co jsme měli včera, dnes sochy.

Byly jste konkrétní sochy?

Hanka: To záleží podle tvůrce. Vyjádříte se tvůrci.

Některé byly konkrétní.

Některé se snažily být konkrétní, ale vznikly nám z toho nekonkrétní, takže nám nezbylo než improvizovat.

Dali byste jim jména?

Socha Pekingu, původně to měla být Socha Svobody.

My jsme postavili Slepou Spravedlnost

My jsme byli Múza Muchy. Alfonse Muchy.

Pallas Athéna

Jak jste se cítily sochy?

Já jsem se pořád smála. A bavilo mě to.

Mně to vtipně vůbec nepřišlo, protože jsem nic neviděla, měla jsem smíšené pocity.

Já jsem si užívala ten brilliant, co jsem měla na sobě, tu spoustu zlata. Vadilo mi, že jsem nic neviděla, ale líbilo se mi, než jsem oslepla, ty reakce lidí, co se na mě podívali, resp. na to, co jsem měla na hlavě. Podle toho jsem se cítila důležitě.

Věděly jste sochy, co budete za sochu?

Ne, my byly hmota.

Jak jste se rozdělili na sochy a tvůrce?

Řekli jsme si, že holky budou sochy a kluci sochaři.

Hanka: Pak už to bylo spontánní. Dvojice se vytvořily samy. No, uvidíme, jestli se nám bude chtít to otočit, ale bude jiné zadání, jiný úkol, aby to nebylo to samé. Holky si chtějí taky užít, vyřádit se na klucích. Zítra už přejdeme k předmětu, teď to byly větší objekty, ten materiál se k tomu sám nabízel, zítra to bude jiná drobnokresba. Je možné, že na konci něco vystavíme.

T.R.S.

Když bylo dílo hotové, posedali tvůrci do kruhu k sochám a začali do rytmu bubnovat o zem a sochy se rozpohybovaly, nejdřív jen jemně a poté ožily jako orloj. Pohybovaly se po kruhu a mírně šustily. Bubnování zesílilo, pohyby se zrychlily a s náhlým uvolněním ze sebe začaly sochy strhávat kousky oděvů a ozdob. Vyloupily se z nich seminaristky. Na zemi zbyl jen kruh potrhaného papíru a PE folie.

Neviditelní a přesto důležití - tváře občanského sdružení Malá scéna

Petr Hájek

Na Mladé scéně zajišťuje: finance a aby vše fungovalo
Civilní povolání: vedoucí investičního odboru Města Ústí n. O.
Odkud směřuje a kam: tuto otázku si klade již delší dobu

Věra Hájková

Na Mladé scéně zajišťuje: bar a chaos na Malé scéně
Civilní povolání: zdravotní sestra
Odkud směřuje a kam: plynule do důchodu

Kateřina Sloupenská

Na Mladé scéně zajišťuje: stravování a vítání souborů
Civilní povolání: osobní asistentka pro lidi s postižením
Odkud směřuje a kam: z Brna do Ústí

PROGRAM

Dnes

7. června

9:00 – 12:00

Semináře (gymnázium)

13:30

SUŠ taneční a pohybové studio Magdaléna

Rychnov u Jablonce nad Nisou

– Panoptikum a Každý je někdy trapný

(Roškotovo divadlo)

15:00

Divadlo Krátký rozum Brno – Školní vzpoura!

(Roškotovo divadlo)

16:00

Diskuse

17:00

Výšlap na Andrlův chlum (pro doplnění kyslíku)

4. číslo zpravodaje Mladá na malý
naleznete v pondělí 8. 6. 2009
na www.amaterskascena.cz,
www.nipos-mk.cz,
a www.msuo.cz

Líbí se vám naše fotografie? Napište nám.
Tereza a Pavel Skálovi
- kontkat:rezi.novaseznam.cz

Odkud kam směřuješ?

Směřuju z bodu do bodu
a někdy jinak
snažím se vnímat úhly pohledu
a někdy jinak
směřuju nerada neb cíle nejsou tak ostré
jak se zdají být
kam se poděli
mi zvaní i nezvaní hosté
poražení.

Domi

PODĚKOVÁNÍ

Moc děkujeme Jiřímu Holubářovi a jeho firmě
Sport Bárt za ceny, které sponzoroval!!!
Díky vám je celostátní přehlídka veselejší,
pestřejší a účastníci jsou šťastnější! Díky!

Vaše

Mladá scéna 2009, Malá scéna o.s. a NIPOS-ARTAMA

Zpravodaj celostátní přehlídky studentských divadelních souborů Mladá na malý vydává: OS Mladá Scéna.
Vedoucí vydání: JAS. Redakce: Tereza a Pavel Skálovi, Simona Bezoušková. Foto: Skálovi, JAS.
Uzávěrka čísla v 04:19